

I Modsætning til disse to staar det 3die Arbejde *Marie Ahlmanns* „Torvescene“ saa inderlig troværdigt og ægte. Hvad Kunstnerinden har villet haft frem, har hun ikke undset sig ved, hun har ikke villet pynte paa Byens ørkenagtige Udseende under en Graavejrsstemning — det kunde godt være, at det havde fikset op paa Billedet, om det grønne Fiskerkoneskørt var traadt stærkere frem, men hendes Ærlighed forbyder det, der er flere Farver benyttet i Billedet, end man straks ser, men alle underordnet det ene: Pointet i Billedet, Graavejr og Hverdagens Graa.

Margrethe Levy: Foraar.

Fot. Julie Laurberg & Gad.

Ved Sammenligning af disse tre Billeder lærer man at iagttage, at for at gaa Kunstens Veje, er Ærlighed nødvendig. — Ingen skal faa os Tilskuere til at tro,

at Lysreflekserne var anderledes paa Chr. d. IVdes Tid, fordi de havde skønnere og mere brogede Klæder paa, eller at Sollyset har forandret sig.

De fleste kvindelige Navne er kendt fra tidligere Udstillinger, og det er fornøjeligt at iagttage, hvor de arbejder sig ud af deres Pupper. Der er for Eks. *Carla Colsmann* med flere udmærkede Billeder fra Herregaarden Sparresholm, og med et rigtig dygtigt malet Portræt af en ung Pige, kun er det lidt misviseende og ikke klædeligt for Stillingen, at lade hende sidde paa en Stol. *Agnes Jensen* er endnu temmelig søgende, hendes Russerinde lider af saa iøjnefaldende Løsheder i Maling og Tegning, at det skræmmer det ellers saa ejendommelig fremmedartede, der er over hele Figuren, men derimod er hendes „ung Pige med Hund“ meget sikrere anslaaet og derfor ogsaa mere tiltalende.

I sine Blomsterbilleder er *Olga Jensen* endnu temmelig urolig, men hun gaar paa med frejdigt Mod, det viser hun særlig i „Portrætsstudiet“, hvor de mange og stærke Farver stemmer godt sammen, om de end er lidt for ærlige, og Moderens Hovedstilling er ganske fin og køn. I *Chri-*

stine Swanes Opstilling er stadig en Del uskønt, men nu ser det dog ud til, at hun engang vil faa Herredømme over sine Farver.

Kamma Thorn har et smukt og harmonisk „nature morte“, det lader til at falde hende lettere end Dyrestudiet, ti hendes „Jerseykalve“ er endnu ikke kommet over det træede Stadium fra sidste Aar. I „Tyrefægtning“ er Bevægelsen saa over-

dreven, og Vægten dog nærmest lagt paa Tegnningen i Billedet, at man undlader helt at stille sig i Forhold til det.

Som Dyremaler har *Ellen Wilkens* ogsaa forsøgt sig, men er heller ikke kommen saa heldigt derfra, især er Farven saa tung og tæt.

Som Dyremalerinde har vi jo egentlig kun haft den dygtige *Helvig Kinch*, der i Aar rent har for-

ladt dette Felt, men istedet glædet os med en Samling dejlige, kraftigt malte Billeder fra Borgen „Lindos“; men i hendes Sted har *Helga Ancher* taget fat paa Dyrestudiet — og præsenterer straks en dejlig „hvilende Løve“, dens varme brungule Pels og dens beherskende, men ildfulde Blik, staar smukt i Modsætning til den kolde, graa Sten.

Portrætmaleriet ligger øjensynligt bedst for Kvinder, selv med ret forskellig Malermaade. Her kan nævnes flere dygtige, men først og fremmest *Margrethe Svønn Poulsen* med sit dygtige Billede af Direktør Johannes Nielsen, set med ret maskuline Øjne og med en frisk, interessant Uro over Farven, hvorved hun har opnaaet et meget levende Udtryk. Som Modsætning hertil staar *Lilli Lundsteens* Dameportræt netop med sin kvindelige Ynde saavel i det fine Ansigtstudium, som i de klædeligt stemte Farver; ogsaa hendes Dregebillede „Erling“ er fornøjeligt og godt. *Anna Lundquists* Portræt af Arkitekt Lundquist, er tiltalende ved sin beherskende Farve og nøgterne Malemaade, der dog sikkert har karakteriseret Modellen. Endvidere er der at nævne *Frøken A. Munchs* Selvportræt af hendes to smaa, henrivende Gouache- og Tem-